

ZMOTA

1.del

»Hvala ker ste me prepričali, da grem z vami za deset dni na morje« je hvaležno rekel Igor in se skozi okno avta zazrl v neskončno modrino morja na njihovi desni. »Potreboval si počitek« je rekel njegov mlajši brat Tilen. »Ej Luka res hvala tvojim staršem, da so nam odstopili svoj vikend za ta teden« je dodal še Miha. »Ni problema, saj starša veliko raje kot na morje hodita k teti v Bohinj« se je zasmel voznik in zavil desno na prvem križišču. Nato se je malo zresnil in dodal »moja sestra Simona večino časa preživi tu. Tudi zdaj bo z nami, toda nič bat ne bomo je opazili. Veste od tiste prometne nesreče pred nekaj leti je postala dokaj nedružabna.« »Simone pa res nisem videl že nekaj let, lepo jo bo ponovno videti« je zdaj vzkliknil Miha. »Ne pričakuj preveč« mu je žalostno odgovoril Luka in počasi zapeljal skozi odprto ograjo na parkirišče ob hiši. Fantje so izstopili in začeli zlagati stvari iz prtljavnika. Čeprav Igor ni ravno spadal v bratovo družbo se je hitro ujel z njegovima najboljšima prijateljema. Nekaj je pritegnilo Igorjevo pozornost in obrnil se je proti pokriti terasi za hišo. S pogledom je ujel eleganten gib, ko je odložila knjigo na mizico poleg gugalnika in počasi lahkotno vstala. Poletna oblekica je zaplavala okoli njenega vitkega telesa v lahnem pišu, ki ga je ustvarila z gibanjem. Očarano jo je opazoval, ko je počasi stopala proti njim. Dolge svetle lase je imela spete v figo. Njuna pogleda sta se za trenutek srečala in iz nebeško modrih oči je lahko razbral veselje. Vse jih je hitro preletela s pogledom in nežno pozdravila, nato pa se je njen pogled zaustavila na bratu. Podarila mu je najlepši nasmeh, kar jih je Igor kdaj koli videl in ga nato objela in poljubila. Tiho mu je šepnila »bila sem pri volji, skuhala sem vam kosilo, pospravite sami« nato se je obrnila in odšla v hišo. Luka jih je popeljal v zgornje nadstropje in pokazal sobe. Pospravili so svoje stvari in spravili nakupljeno hrano in pijačo v hladilnik. Na terasi jih je čakala lično postavljena miza za štiri in na njej je vabljivo dišala lazanja. Poleg vsakega krožnika je stala še skodelica šopske solate in na robu velik pladenj z domačim jabolčnim zavitkom. O Simoni ni bilo ne duha ne sluha. Fantje so sedli in se z zdravim tekom lotili hrane. »Kje je Simona, rad bi se ji zahvalil za kosilo in jo pozdravil« je zdaj sit vprašal Miha. »Ne vem« je žalostno rekel Luka »saj sem te opomnil, da se izogiba družbi.«

Fantje so složno pospravili z mize in umazano posodo zložili v pomivalni stroj nato pa odšli na plažo. Prvi jo je zagledal Igor. Ležala je na samem robu plaže v senci velikega bora in brala. Luka je opazil Igorjev pogled in tiho rekel »grem jo pozdravit, vi se ji pa prosim ne približujte, če bi hotela družbo, bi sedela pod tistim drevesom« pokazal je na bližnje drevo v kontra smeri od nje »tukaj je njen najljubši kotiček.« »Prav, pozdravi jo od mene, mi gremo v vodo« je zavpil Miha in stekel v hladno osvežitev. Igor in Tilen sta mu sledila. Čeprav so plavali, se špricali in tunkali je Igor uspel ves čas opazovati brata in sestro med pogovorom. Večino časa je govoril Luka, ona ga je opazovala sem in tja pokimala ali odkimala in le nekajkrat izrekla nekaj izjemno kratkih stavkov. Igor še sam ni vedel, kaj je bilo tisto kar ga je pritegnilo k njej. Ni

vedel ali je to čisto poslovna deformacija ali ga je očarala s svojo lepoto in milino. Najverjetneje je bilo oboje. Kot fizioterapevt in specializant za rehabilitacijo hudih telesnih poškodb v rehabilitacijskem centru je z lahkoto opazil, da dekle fizično ni utrpela trajnih poškodb, torej je še vedno bila v mentalnem šoku. Vsekakor se bo o njenem stanju pogovoril z Luko, saj to, da so jo puščali samo in ji dovoljevali, da se je takole izolirala je najslabše, kar bi lahko naredili za njo.

Fantje so uživali v vodi. Igor pa je ves čas na skrivaj opazoval Simonu. Nikakor ni dobil prilike, da bi se pogovoril z Luko in odločil se je, da bo to pustil za zvečer. Enkrat je vstala in na svojem koncu vstopila v vodo nato pa odplavala nekaj dolžin sem ter tja. Ni si znal razložiti dejstva, da je vztrajala v samoti in istočasno ravnala preišljeno in zrelo. Skuhala jim je odlično kosilo, potrudila se je in jim pripravila sobe, lično pogrnila mizo, tudi z kremo za sončenje se je mazala, čeprav je sedela v senci in ni plavala predaleč. Njene skrivnosti in njena lepota sta ga preganjala vsak trenutek. Vesel je bil, da so ga fantje pustili pri miru. Odklonil je njihov predlog za žoganje v vodi in je raje plaval in preišljeval o Simoni. Pred njimi je odšla s plaže, toda nato je ponovno izginila. Ko je Miha vprašal Luko kje je, je ta le skomignil z rameni in rekel »mogoče je šla na sprehod do mesta. Rada se sprehaja.« Zunaj se je naredila tema, fantje so sedeli na terasi in kartali, ko se je vrnila. Samo pogledala jih je in nato izginila v notranjost hiše.

Igor se je zbudil že zgodaj. Neumno mu je bilo, da bi še vedno poležaval, ko pa je zunaj bilo prijetno sveže jutro. Vstal je in si navlekel kratke hlače in majico ter svoje stare tekaške soperge. Rad je tekel in še preden so se odpravili na morje so mu vsi trije fantje, ki so že nekajkrat bili tukaj, zagotovili, da je kar nekaj poti po katerih lahko teče. Odločil se je, da jih bo raziskal. Tiho je stopal po stopnicah v spodnje nadstropje ko je zavohal omamen vonj sveže kave. Voden vonjem je vstopil v majhno kuhinjo in vljudno pozdravil »dobro jutro.« »Dobro jutro« mu je odzdravila Simona in se obrila s skodelico kave v roki in mu jo ponudila. Presenečeno jo je pogledal. Negotovo se je nasmehnila in rekla »slišala sem, da je nekdo vstal in Luka mi je povedal, da rad tečeš, zato sem pomislila, da si ti. Že sebi kuham kavo in lahko jo dobiš tudi ti. Grenka je« je še dodala, ko je prijel skodelico iz njene roke. »Hvala« je rekel in skril svoje presenečenje, da je povedala toliko na enkrat. Luka mu je povedal, da skoraj ne govori in da se izmika bližini ljudi, tudi svojih domačih. Vzela je svojo skodelico in mimo njega stopila ven na teraso. Sedla je v gugalnik in se zazrla proti morju. Ni se več menila zanj a opazil je, da ima tudi sama na sebi tekaško opremo. Sledil ji je na teraso in sedel za veliko mizo. Nekaj časa sta molče pila kavo nato jo je vprašal »rad bi šel teč, pa ne poznam vseh poti, si mogoče tudi sama namenjena teč ali si že nazaj« iz njegovega glasu je bilo razbrati tiho prošnjo, da gresta skupaj. Nekaj časa je molčala in ne da bi ga pogledala rekla »zdaj grem. Lahko greš z mano.« Igor se je nasmehnil in iskreno rekel »hvala« nato pa molčal naprej, saj je ni hotel prestrašiti ali kako drugače odbiti od sebe. Kmalu je vstala in ga samo pogledala. Razum jo je. Tekla sta v tišini. Presenečen je bil nad njenim dokaj hitrim tempom. Enkrat ga je na začetku vprašala če je

prehitro in to je bilo vse kar sta govorila. Po njegovi oceni sta morala preteči kar dobrih pet kilometrov. Zaustavila se je pri hiši toliko, da je vzela svojo poletno oblekico in nato odšla do plaže. On je ostal na vrtu ob hiši in naredil nekaj vaj za raztezanje pri tem pa jo je opazoval. Tudi sama je naredila nekaj vaj za raztezanje, nato pa je odvrгла obleko in se gola pognala v morje. Odplavala je nekaj dolžin in si tako mokra oblekla lahko obleko čez golo telo. Pobrala je svoje stvari in se vrnila v hišo. Ni se več zmenila zanj in ne za fante.

Naslednje jutro je poleg aparata za kavo s sveže kuhano tekočino omamnega vonja stala prazna skodelica. Nalil si jo je in odšel na teraso, tako, kot je predvideval je sedela v gugalniku in zrla v morje. »Dobro jutro« je tiho pozdravil in odgovorila mu je z dobro jutro brez da bi ga pogledala. »Ti se smem pridružiti tudi danes« je previdno vprašal in ona je samo skomignila z rameni »lahko.« Pritekla sta nazaj in ponovno si jo je drznil zmotiti »ti se smem pridružiti tudi na plaži« »če hočeš« mu je odgovorila in že sta skupaj tekla proti morju. Tudi vaje sta naredila skupaj nato se je začela slačiti »upam, da te ne moti in ne razlagaj si napačno, ne zapeljujem te« je rekla in odvrгла še zadnji kos oblačil ter se pognala v vodo. Tudi sam je storil isto kot ona in se ji kaj hitro pridružil.

Naslednja dva dneva sta potekala približno po istem scenariju, le da je bilo bolj malo besed. Toda Igor je opazil, da Simona z njim spregovori več besed kakor z bratom. To mu je dalo pogum, da jo je po teku med plavanjem vprašal, če se ji lahko pridruži tudi zvečer med sprehodom. Nekaj časa je molčala nato pa rekla »če želiš lahko.« Kasneje popoldne ji je sledil, ko je zapustila plažo. Ko je vstopil v hišo je slišal, da se tušira in sam je storil enako. Pohitel je, da mu ne bi ušla. Našel jo je v kuhinji, pripravljala je večerjo. Tudi že nekajkrat prej jim je pripravila katerega od obrokov. Ko je vstopil se je obrnila in mu v roke potisnila dva krožnika polna hrane, sama je vzela solati in pribor ter samo rekla »greva na teraso pojest.« »Hvala za vse« je rekel med jedjo in ji namenil iskren pogled, poln prijateljstva. Odločil se je, naj počti, če mora in naj zbeži če hoče a on bo poskušal govoriti z njo. »Ni za kaj« je rekla in se mu nežno nasmehnila. »Jaz sem fizioterapevt v rehabilitacijskem centru, prosim ne zameri mi a zanimaš me kot ženska in kot žrtev prometne nesreče.« Glasno se je zasmejala in spoznal je kako melodičen in zvonek je njen glas, še sam se je nasmehnil. »Hočeš reči, da te je moj brat privlekel sem, da bi bil z mano« je rekla nejeverno. »Ne, seveda ne« je bil kar malo užaljen »sem me je privlekel moj brat, ker sem preveč delal in ker so vsi mislili, da potrebujem počitek. Dokler nismo prispeli in nas ni Luka opozoril, da si od nesreče naprej dokaj nedružabna in naj te se izogibamo sploh nisem vedel, da ima sestro.« Ponovno se mu je nasmehnila in odkimala »z mano ni nič narobe, samo hotela sem malo miru in nisem mu hotela biti v napoto. Na splošno pa sem nedružabna, ker je v nesreči umrla moja najboljša prijateljica. Pred nesrečo sem se razšla s fantom in ker sem se v glavnem družila z njegovo družbo se je moje družabno življenje spremenilo. In doma sem si s starši malo v laseh, ker se nočem pokoriti njuni volji in živim po

svoje. To pomeni, da naskrivaj študiram slikarstvo, zato jih vse držim daleč stran. Ponavljam, z mano ni nič narobe in ne potrebujem tvoje strokovne pomoči. Hvala.« Igor je samo nejeverno strmel v njo. »Se opravičujem« je rekel in se nelagodno presedel ter jo boječe pogledal. »Ne jaz bi se morala opravičiti, najverjetneje sem se res vedla kot čudakinja« je rekla in mu ponudila roko čez mizo »prijatelja« »prijatelja« ji je odvrnil in stisnil ponujeno roko. »Zakaj si mi dovolila, da tečem s teboj« jo je vprašal skozi smeh. »Dovolj si mi vseč in nisi pokazal strahu pred čudakinjo« se mu je nasmehnila nazaj. »In zakaj si se pred menoj slekla do nagega in zaplavala v morju? sigurno se zavedaš kakšen vpliv ima tvoje telo na moške.« Spet se je glasno zasmejala »zato ker to vedno počnem in najbrž si opazil, da na meni ni belih sledi kopalk, nudistka sem a pred bratom in njegovimi prijatelji se nisem hotela razkazovati. Ti si starejši in zanimal me je tvoj odziv.« »In kakšen je bil moj odziv?« se je zdaj smejal tudi on. »Zadovoljiv, zato pa sediš zdaj tu in potem greva na sprehod, o kasneje pa bova še videla.«